

Arrest

nr. 346 045 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 maart 2025.

1.2. Op 14 november 2025 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 10 december 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, Bakongo en Protestants te zijn. U bent geboren te Luanda, in Cacucaco. U studeerde af als “licentiaat boekhouding en audit”, als “master in beheer/bestuur” met als specialisatie administratie en financiën en ten slotte als postgraduaat “vrouwelijk leiderschap” (te Zuid-Afrika). In 2017 verhuisde u naar Maianga te Luanda, u werkte er bij [...] aan de [...] University, als raadgever en verantwoordelijke voor de HR, van 26/27 maart 2017 tot 15 mei 2020. U werd door uw chef ontslagen en u ging vervolgens in 2020 naar P. N. V. te Luanda, u vond tevens een job bij A. als commercieel directeur. U begon een relatie met P. M. en woonde met hem samen, jullie kregen later nog twee kinderen.

Uw moeder was bij unita, u stelt zo goed als geboren te zijn geweest als revolutionair/activist, u was reeds sympathisant van unita en lid van de revolutionaire beweging in de kern van Cazenga (de Nucleo de Cazenga/ een beweging van jongeren). U nam deel aan activiteiten van unita en aan betogingen. Vanaf februari 2017 werd u coördinator van deze beweging. U werd populairder in Cazenga sinds uw functie als coördinator, u werd door zowel MPLA als unita benaderd om zich bij hen aan te sluiten/voor hen propaganda te voeren. U kwam tijdens de periode 2019-eind 2023 op de radio genaamd Desperta (van unita), u sprak toen over de jongeren.

U kreeg vanaf 2017 – nadat u coördinator werd – bedreigingen, dit was toen u in Maianga woonde.

U verloor in 2020 uw job doordat uw chef C. T. – nu naar uw mening een rechter bij de grondwettelijke rechtbank - uw activisme en sympathie voor unita had ontdekt.

U kreeg in 2020 een job bij A., u had deze job via unita verkregen. Bij wijze van wederdienst, besloot u in 2023 officieel lid te worden van unita en om voor hen te gaan werken. U verkreeg in januari 2023 uw lidkaart. Uw buur L. M. (lid van het Comité van Talatona) nodigde u uit om een seminarie te geven over ondernemerschap, u deed dit één keer per maand, op het einde kwam de unita party er telkens propaganda voeren.

Vanaf eind 2023 werden de dreigementen erger. U woonde toen al in P. N. V., u kreeg er elke week briefjes aan uw deur gelegd, kreeg persoonlijke bedreigingen en telefoontjes.

In 2024 hebben ze getracht om uw zoon E. twee maal te ontvoeren vanuit de crèche. U kreeg ook een telefoon dat ze u wilden vermoorden, twee dagen later – op 14 februari 2024 – is een auto tegen uw auto gebotst, naar uw mening met opzet, dit gebeurde toen u op het werk was vertrokken.

U wendde zich geregeld tot de politie (SIC), doch zij hebben naar uw mening niets gedaan.

U ging één maand in de provincie Huila – gemeente Lubango wonen. U vond het daar gevaarlijker en noemde in dit kader een poging tot vergiftiging. U ging terug naar Luanda, u bleef er van 16 maart 2024 tot maart 2025, u was uw reis aan het voorbereiden tijdens deze periode, uw laatste nacht bracht u in uw huis in P. N. V. door.

Uw reis werd geregeld door de Comissao Talatona (Comité van Talatona), dit is een onderdeel van unita op gemeentelijk vlak, u was daar ook lid van (sedert 2023). U vertrok samen met uw zoon E. J. M. M., u kreeg in België nog een dochter genaamd Z. M. M.. Hun vader, P. M., woont nog steeds in uw huis in P. N. V., Luanda.

U kwam in België aan op 07 maart 2025 en u diende op 10 maart 2025 een asielaanvraag in.

U vreest bij terugkeer naar Angola de MPLA-leden.

U voegt in het kader van uw asielaanvraag de volgende documenten toe: uw twee Angolese identiteitskaarten, de geboorteakte van uw zoon E. J. M. M (en register en notariële diensten), een door uzelf geschreven brief, een “Declaração de Militância d.d. 05 januari 2024, een “Carta de recomendação de Saída” d.d. 05 januari 2024, uw lidkaart van unita, foto’s van een gehavende auto, een dossiernummer van de aangifte van het autoongeluk bij de politie, een dreigbrief, uw rijbewijs, een eigendoms-certificaat van uw auto, een boekje over wegen en openbaar vervoer, een medewerkerspas van CPPGL en schooldocumenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u op het moment van uw onderhoud bij

de DVZ zeven maanden zwanger was (zie “beoordeling bijzondere procedurele noden” DVZ d.d. 27 juni 2025 en “vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 27 juni 2025).

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat uw dochter M. M. Z. op 10 september 2025 werd geboren.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U gaf aan bij een terugkeer naar Angola de meerderheidspartij MPLA te vrezen, u zou immers voor altijd een activist zijn, u had de mentaliteit van veel mensen doen veranderen, de MPLA zal u dat altijd kwalijk nemen en de dreiging zou voor de rest van uw leven blijven. Uw beweerdelijke vrees voor vervolging door de MPLA bij een terugkeer naar Angola, is echter niet geloofwaardig omwille van onderstaande redenen.

U nam onvoldoende voorzorgsmaatregelen te Angola.

U stelde vanaf 2017 reeds dreigementen (dood en verkrachting) te hebben ontvangen, toen u nog in Maianga woonde (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 14 november 2025 p. 11 en p. 17, hierna genoemd CGVS p. 11 en p. 17). U werd er één maal door dronken jongeren – naar uw mening door MPLA betaald – bedreigd, u kreeg één keer per jaar een briefje – neergelegd aan de ingang van uw appartementsgebouw – en u kreeg telefoontjes (CGVS p. 11 en p. 17). U gaf verder nog aan dat u al zoveel jaren lid was van de revolutionaire beweging, hierdoor mocht u niet bekend maken wie uw familie was, u wist altijd dat ze op een dag konden aanvallen, wat uiteindelijk ook zou zijn gebeurd tijdens de ontvoeringspogingen in hoofde van uw zoon E. en het vermeende auto-ongeluk in hoofde van uzelf (CGVS p. 12). Eind 2023 werden de dreigementen naar uw mening erger, u woonde toen in P. N. V. (CGVS

p. 17). U zei verder nog dat de ontvoeringspogingen op uw zoon E. en het auto-ongeluk beide in het begin van 2024 waren gebeurd, in datzelfde jaar, van het begin van 2024 tot u het land verliet (maart 2025), kreeg u de hele tijd telefoontjes, dreigementen, brieven die aan de deur/ingang van uw huis werden gelegd, u kreeg altijd dreigementen (CGVS p. 12). In P. N. V. was u naar uw mening precies een open deur om u te komen bedreigen, het was heel veel en het was erger geworden, daar was het alles, persoonlijke bedreigingen, telefoontjes, mensen die u niet zou kennen die welbepaalde dingen zouden zeggen (CGVS p. 17).

-Gezien bovenstaande door u beweerdelijke veelvuldige en langdurige bedreigingen – reeds sedert 2017 – jegens uzelf, is het ten zeerste opmerkelijk dat u geen voorzorgsmaatregelen nam tussen de door u voorgehouden eerste en tweede ontvoeringspoging op uw zoon E. in 2024.

U gaf aan dat u uw zoon E. wel degelijk nog naar de crèche liet gaan, doch dit een zeer goed georganiseerde crèche betrof, waar camera's en regels waren, het was duidelijk afgesproken dat enkel u of uw man (cfr. partner) hem mochten halen van de crèche, jullie wisten immers dat door uw positie er altijd een risico was dat uw zoon zou worden ontvoerd (CGVS p. 17). **Het is echter ten zeerste opmerkelijk dat u, ook na de beweerdelijke eerste ontvoeringspoging op uw zoon E. – iemand had zich aangegeven als de broer van uw partner, de crèche nam telefonisch contact met u op en deze persoon zei aan de telefoon dat hij jullie zoon mee ging nemen want jullie luisterden niet -, uw zoon nog steeds naar deze zelfde crèche liet gaan, en u als enige maatregel had genomen dat hij niet meer te voet maar met de auto zou worden gebracht, waarop volgens uw verklaringen een dag later alsnog de tweede ontvoeringspoging op uw zoon plaats vond (CGVS p. 17).** U stelde immers dat E. eigenlijk al door de crèche werd beschermd en hij alleen met zijn vader of moeder mocht vertrekken, de crèche was dichtbij jullie huis, jullie konden er te voet naartoe gaan doch sinds die dag ging hij enkel nog met de auto (CGVS p. 17). U gevraagd of u had overwogen om hem na de eerste beweerdelijke ontvoeringspoging thuis te houden of elders onder te

brengen, ontkende u dit, want zelfs bij u thuis zouden jullie niet meer veilig zijn geweest, op eender welke plaats, het zou voor jullie allemaal heel ingewikkeld zijn geweest, er zou heel veel spanning zijn geweest, zelfs om te slapen, er was overal angst en u was overal bang van (CGVS p. 17). **Gezien deze verklaringen van uwentwege is het des te opmerkelijker dat u uw zoon E., zeker na een eerste zogenaamde ontvoeringspoging, nog naar de crèche zou hebben gebracht, meer nog, dat u nog steeds in dezelfde woning in P. N. V. zou zijn blijven wonen, alwaar u naar uw mening ook niet veilig zou zijn geweest (CGVS p. 17). Dat u in dit kader geen beschermingsmaatregelen nam, maakt dan ook dat uw vrees reeds in ernstige mate kan worden gerelativeerd.**

-U nam geen voorzorgsmaatregelen tussen het bewuste dreigtelefoontje en het beweerdelijke autoongeluk. U gaf aan dat u een telefoontje had gekregen, twee dagen voor het beweerdelijke auto-ongeluk, er werd toen gesteld dat u niet te voet mocht gaan, u diende met de auto te gaan (CGVS p. 19). Toen u twee dagen later effectief met uw auto aan het rijden was – overigens volgens uw eigen verklaringen op het moment dat u van op het werk vertrok – (CGVS p. 12), gebeurde het auto-ongeluk (CGVS p. 19). U gevraagd waarom ze zeiden dat u niet te voet maar met de auto diende te gaan, zei u dat u niet te voet maar met de auto diende te gaan, dat ze wilden zeggen dat ze u met de auto gingen pakken (CGVS p. 19). U gevraagd om welke reden dat u zich dan met de auto verplaatste, amper twee dagen na dergelijk vermeend dreigement, zei u dat u veel banger was om te voet te gaan dan met de auto (CGVS p. 19). Dat u zich na een vermeend dreigtelefoontje, stellend dat ze u met de auto gingen pakken, twee dagen later met de auto op de baan zou begeven, klaarblijkelijk om naar uw werk te gaan, getuigt dan ook van risicovol gedrag van uwentwege, en maakt dat uw beweerdelijke vrees voor vervolging wederom in ernstige mate kan worden gerelativeerd.

-Uw algehele voorzorgsmaatregelen na de beweerdelijke hierboven genoemde feiten, zijn ontoereikend.

-U nogmaals gevraagd of u nog bepaalde voorzorgsmaatregelen nam, na de beweerdelijke ontvoeringspoging op uw zoon en uw vermeend auto-ongeluk, zei u enkel niet meer deel te nemen aan activiteiten, noch van unita, noch van de revolutionaire beweging (CGVS p. 19). U had immers, ondanks de beweerdelijke bedreigingen vanaf 2017 tot februari 2024, uw activiteiten voor de revolutionaire beweging en unita verder gezet, u kwam ook nog op de radio tot eind 2023, u was gestopt toen ze uw zoon begonnen aan te vallen (CGVS p. 14 en 19). E. ging niet meer te voet, alles was met de auto, dat was de manier om hem te beschermen, u was na het auto-ongeluk ook overal bang voor geworden, u nam vanaf dan niet meer deel aan activiteiten (CGVS p. 19).

-U bleef echter vervolgens nog één jaar in Angola.

U gaf aan dat op 14 februari 2024 het vermeende auto-ongeluk plaats vond, op 16 februari 2024 ging u naar Huila, Lubango, één maand later ging u terug naar Luanda – beweerdelijk na een poging tot vergiftiging te Huila, zo kreeg u naar eigen zeggen telefoon om te zeggen dat het opgediende eten vergiftigd was, wat overigens een blote bewering betreft -, op 16 maart 2024 was u terug in Luanda, vervolgens één jaar later, in maart 2025, kwam u naar België (CGVS p. 20). U gevraagd of u toen nog problemen had gekend (te Luanda), bevestigde u dit, dat ging altijd maar door, hoewel u niet meer deel nam aan activiteiten, bleef u coördinatrice – u diende immers naar Cazenga te gaan om een vervanger te kiezen, de vice-coördinator deed ondertussen alles in uw plaats - en lid van unita, u was niet gestopt met lid te zijn van unita (CGVS p. 20). U gaf verder nog aan dat u reeds de suggestie kreeg – van unita uit – toen u nog in Lubango zat, om het land te verlaten, daar was het proces reeds begonnen om het land te verlaten (CGVS p. 12). U gevraagd om welke reden u nog één jaar in Luanda was gebleven – met name van maart 2024 tot maart 2025 -, zei u dat u zich aan het voorbereiden was op uw reis, om te vertrekken uit Angola (CGVS p. 20). U gevraagd of u één jaar nodig had, antwoordde u ja, gevraagd om welke reden, zei u dat u alles nog diende te organiseren, zorgen dat u genoeg geld had, u had wel uw financiële reserve, doch er was ook de huisbazin, u diende spullen te verkopen, u diende nog zoveel dingen eerst te organiseren, dat was niet zo gemakkelijk – de bureaucratie -, u kreeg ook (financiële) hulp van de partij Unita (CGVS p. 20). **Men kan echter logischerwijze niet inzien dat iemand met een beweerdelijke gegronde vrees voor vervolging, nog één jaar in haar land zou blijven – enkel en alleen omdat er nog veel diende georganiseerd te worden (voor de reis) -, dit terwijl u naar uw mening nog steeds problemen kende en “dat altijd maar door ging”, en overigens na twee vermeende ontvoeringspogingen op uw zoon en een vermeende aanslag op uw leven door middel van een auto-ongeluk.**

-Meer nog, u bleef niet alleen nog één jaar in Angola, u bleef zelfs nog wonen in hetzelfde huis in Projeto Nova Vida – alwaar naar uw mening vanaf eind 2023 de ergste bedreigingen plaatsvonden -, tot uw vertrek uit het land.

*U gaf aan dat u uw laatste nacht, voordat u uw land verliet, in P. N. V. in Luanda door bracht (CGVS p. 4). Ook de vader van uw kinderen, P. M., verblijft nog steeds in hetzelfde huis, in P. N. V., Luanda (CGVS p. 10). Het huurcontract van het huis daar, zou immers pas in maart (cfr. aldus 2026) eindigen, omdat u meer verdiende dan uw man (cfr. partner), was u immers diegene die de huur betaalde, u had het al een jaar op voorhand betaald, uw partner zal er dus pas in maart (cfr. aldus 2026) vertrekken (CGVS p. 20-21). Dit ondermijnt overigens ook uw bewering dat u maar liefst één jaar nodig had om zoveel te organiseren, om nog spullen te verkopen, ..., men kan logischerwijze niet inzien om welke reden uw partner dit niet (deels) van u kon overnemen, dit indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging had (CGVS p. 20-21). **Uw verklaringen getuigen aldus allesbehalve van enige hoogdringendheid om uw land Angola te moeten verlaten, noch wederom van enige voorzorgsmaatregelen, gezien u in hetzelfde huis – naar uw mening overigens dichtbij de crèche gelegen alwaar er beweerdelijk twee ontvoeringspogingen op uw zoon plaatsvonden – bleef wonen, een huis in P. N. V. alwaar naar uw mening de dreigementen het ergste waren. Dit maakt dat uw beweerdelijke vrees voor de MPLA in ernstige mate kan worden gerelativeerd. Dat uw partner enerzijds nog steeds in hetzelfde huis zou wonen – tot het einde van het huurcontract -, doch anderzijds de dreigbrieven zouden blijven komen (aan het huis), valt eveneens wederom moeilijk te rijmen en getuigt ook niet van veel voorzorgsmaatregelen in hoofde van uw partner (CGVS p. 20-21).***

U bent ten slotte vaag over uw reis en u kan uw paspoort niet neerleggen. *U gaf bij de DVZ aan dat de politieke partij de bestemming gekozen had voor u, zij hadden u geholpen om tot in België te geraken (verklaring DVZ d.d. 27 juni 2025 p.11). U betaalde een deeltje en de partij betaalde de rest, u kon de exacte waarde niet geven (verklaring DVZ d.d. 27 juni 2025 p. 11). U stelde op 06 maart 2025 met het vliegtuig op legale wijze Angola te hebben verlaten, u kon uw paspoort echter niet neerleggen, naar uw mening was u deze verloren, er was tevens een visum voor België in (verklaring DVZ d.d. 27 juni 2025 p. 10 en 12). Ten slotte blijkt uit de beschikbare informatie – toegevoegd aan het administratief dossier – **dat uw partner samen met u een visum heeft aangevraagd**, informatie die u zelf niet had aangebracht.*

In hoofde van uw zoon E. en dochter Z., beide in België verblijvend en als minderjarigen uw asielprocedure volgend, gaf u aan dat ze zouden verkracht of vermoord worden, gezien dit alle activisten boven het hoofd zou hangen, uw kinderen zouden meer gevaar lopen dan uzelf, immers om een moeder te kwetsen, zou je aan de kinderen moeten komen, zo zouden ze wraak kunnen nemen (CGVS p. 20). Uw zoon E. zou een lichtere huidskleur hebben, ze zouden zeggen dat ze zijn kleur zullen veranderen in houtskool, E. zou dan ook veel dreigementen krijgen (CGVS p. 20). Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerdelijke vrees voor vervolging door de MPLA bij terugkeer naar Angola (zie supra), kan dit ook voor uw kinderen niet geloofwaardig worden geacht.

Uw beide Angolese identiteitskaarten en de geboorteakte van uw zoon E. J. M. Mo. (en register en notariële diensten), bevatten persoonsgegevens die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

De kopijen van de Declaração de Militância d.d. 05 januari 2024, de “Carta de recomendação de Saída” d.d. 05 januari 2024 en uw lidkaart van unita, stellen dat u lid van het gemeentelijk comité van Talatona was en u een activist in deze politieke formatie was en dat u lid van unita was. Er dient nog te worden opgemerkt dat de Declaração de militância werd afgeleverd in januari 2024, terwijl er in datzelfde document reeds sprake is van uw identiteitskaart die evenwel pas later op 24 juni 2024 zou zijn afgeleverd. Dit maakt dat er aan dit document dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Betreffende dat de aanbevelingsbrief van unita doodsb bedreigingen door onbekende personen, aanvallen, pogingen tot ontvoering, schendingen van de privacy zou vermelden, hetgeen extreme en onmiddellijke maatregelen zou vereisen, kan er worden verwezen naar het gesolliciteerd karakter in dit kader, waar aldus weinig tot geen waarde kan worden aan gehecht. Documenten dienen om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, wat in casu allesbehalve het geval is. Er kan voor de volledigheid ook nog worden opgemerkt dat nergens uit deze documenten blijkt dat u effectief in P. N. V. woonde, gelegen in Talatona (zie info in uw dossier), alwaar u beweerdelijk actief zou zijn geweest, wat uw beweerdelijke activisme in Talatona verder onderuit haalt. De documenten die u voorlegt en die uw adres vermelden (IK, geboorteakte zoon, eigendomscertificaat wagen) en de informatie betreffende uw visumaanvraag vermelden daarentegen allen een ander adres in de wijk M. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verblijf en daarmee samenhangende activiteiten in de wijk Talatona.

De foto's van een gehavende auto, een dossiernummer beweerdelijk van de aangifte van het auto-ongeluk bij de politie, uw rijbewijs, een eigendomscertificaat van uw auto, een boekje over wegen en openbaar vervoer, vermogen hoogstens aan te tonen dat u een rijbewijs en een auto had in Angola, doch deze weten niet aan te tonen dat u zelf bij dit ongeluk betrokken was, noch weet dit de omstandigheden waarin dit ongeluk zou hebben plaatsgevonden, weer te geven, laat staan dat dit uw beweerdelijke gegronde vrees voor vervolging door de MPLA weet aan te tonen, wat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Zoals reeds eerder uitgebreid

gemotiveerd, wist u uw vrees voor de MPLA niet op geloofwaardige wijze aan te tonen. Louter uit een dossiernummer op een papier neergeschreven, kan er verder onmogelijk worden opgemaakt dat dit van de politie afkomstig zou zijn, noch om welke redenen er mogelijks een dossier bij de politie werd geopend. Dat u zou beweren dat de politie op die manier een dossiernummer zou geven – en u aldus geen origineel document kan neerleggen -, met name het schrijven op een papier of een stuk van een blad scheuren, verandert hier helemaal niets aan (CGVS p. 18).

Het zelfgeschreven briefje, wat naar uw mening een dreigbrief dient voor te stellen, kan door eender wie en eender waar zijn opgesteld, en kan dan ook allesbehalve aantonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging jegens de MPLA zou dienen te koesteren, wat u overigens op basis van uw verklaringen niet op geloofwaardige wijze wist aan te tonen. U kan er overigens het originele niet van neerleggen, het was heel moeilijk om dit te pakken te krijgen naar uw mening, een activist genaamd F. – waar u de volledige naam niet van zou kennen – had u dit opgestuurd (CGVS p. 16). Dit is bevreemdend, gezien uw bewering dat de vader van uw kinderen, P. M., nog steeds in hetzelfde huis in Angola zou wonen (P. N. V., Luanda) en aan dat huis nog steeds dreigbrieven zou ontvangen, men kan dan ook niet inzien om welke redenen u geen enkele originele dreigbrief zou kunnen neerleggen.

Uw schooldocumenten en een medewerkerspas van CPPGL tonen louter uw studies en tewerkstelling aan, wat niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

De door uzelf geschreven brief, bevat een beschrijving van uw beweerdelijke problemen, en weet verder niets toe te voegen aan uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS, waarvan reeds werd gesteld dat u geen gegronde vrees voor vervolging op geloofwaardige wijze wist aan te tonen.

De door u overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U corrigeerde enkel de naam van uw vader naar O. M. (CGVS p. 5) en de naam van uw buurman naar L. M. (CGVS p. 8).

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.*

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.” Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’), van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Met betrekking tot de erkenning van de vluchtelingenstatus wijst verzoekster eerst op de moeilijke omstandigheden tijdens het gehoor en de impact op haar concentratie. Hoewel in de beslissing wordt gesteld dat zij bijzondere procedurele noden had toen zij zwanger was, moet worden opgemerkt dat haar baby tijdens het gehoor aanwezig was en bovendien duurde het gehoor meer dan vijf uur, wat door haar advocate werd

benadrukt tijdens haar tussenkomst. Zij betoogt dat te lange gehoorafnames de concentratie van een asielzoekster kunnen aantasten, in die mate dat bepaalde details worden weggelaten. Het niveau van vereisten dat het CGVS in die omstandigheden hanteert is te hoog.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar profiel van politiek opposant en activiste in Angola.

Zij betoogt dat de commissaris-generaal haar activisme voor UNITA in twijfel trekt maar dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze haar verklaringen hierover onderzoekt en zij zich beperkt tot het in vraag stellen van de neergelegde documenten. Er wordt geen volledige analyse uitgevoerd die zowel haar verklaringen als de documenten in aanmerking neemt. Zij betoogt vervolgens: *“De commissaris-generaal schendt duidelijk artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet, doordat hij de verklaringen van de verzoekster niet onderzoekt, in het bijzonder punt b), dat vereist dat de asielinstanties onderzoeken: “de verklaringen die de verzoeker heeft afgelegd en de documenten die hij heeft voorgelegd, met inbegrip van de informatie die toelaat te bepalen of de verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt of zou kunnen uitmaken van vervolging of ernstige schade”. Nochtans waren de verklaringen van de verzoekster gedetailleerd en concreet, en lieten zij toe de realiteit van haar profiel als politieke opposante en haar activiteiten binnen de partij Unita en de revolutionaire beweging vast te stellen. De commissaris-generaal zegt niets over de verklaringen van de verzoekster en kan dus haar profiel als militante activiste, haar zichtbaarheid en de risico's die met haar activiteiten gepaard gaan, niet ernstig betwisten. De verzoekster verklaart dat haar eigen moeder reeds lid was van de partij Unita toen zij kind was. De verzoekster is dus vanaf zeer jonge leeftijd opgegroeid in een sterk politiek klimaat (NPO, p. 12). Daarom verklaart zij dat zij als revolutionaire activiste is geboren. De verzoekster was dus reeds op jonge leeftijd sympathisant van de partij Unita. In de periode vóór 2017 stond zij eveneens dicht bij de revolutionaire beweging, in het bijzonder in Canzenga (Núcleo de Cazenga). Zij nam deel aan activiteiten van Unita en aan manifestaties (p. 12). Zij is officieel coördinatrice van de revolutionaire beweging geworden vanaf februari 2017. Zij situeert haar eerste seminarie op 4 februari 2017 (p. 8). Zij beschouwt dat haar problemen in die periode zijn begonnen (NPO, p. 11). De verzoekster kon haar taken als coördinatrice nauwkeurig uitleggen (“Wij activisten gaan waar de jongeren zijn, organiseren voetbaltornooien, na afloop werkten we met jongeren om hun mentaliteit te veranderen”, p. 7). Zij sensibiliseerde jongeren en stond in voor de organisatie van projecten om jongeren samen te brengen. De doelstellingen van de mobilisatie waren te manifesteren en hun rechten op te eisen (recht op werk, protest tegen het gebrek aan werkgelegenheid, problemen met infrastructuur (riolering), inflatie, gebrek aan medicijnen in de ziekenhuizen, algemene armoede) (p. 8).*

De verzoekster beschrijft dat zij een zekere zichtbaarheid had, aangezien haar activiteiten begonnen in Canzenga en vervolgens andere gemeenten beïnvloedden (NPO, p. 8). Zij werd steeds populairder, tot op het punt dat zij zowel door de MPLA als door de partij Unita werd benaderd (“Sinds dan, sinds ik coördinatrice was geworden, is mijn populariteit in Cazenga heel hard toegenomen”). De commissaris-generaal onderzoekt evenmin alle verklaringen van de verzoekster met betrekking tot haar tussenkomsten op Radio Despertar (hij betwist deze dus niet, noch de zichtbaarheid die dit haar heeft gegeven). Nochtans kwam de verzoekster tussen 2019 en eind 2023 op de radio om over jongeren te spreken. Het gaat om de radiozender van Unita (p. 14). Zij legt bovendien uit dat zij, vanaf het moment dat zij op de radio begon te spreken, nog zichtbaarder werd (p. 14). In januari 2023 werd de verzoekster officieel lid van de partij UNITA.

Zij heeft tegenover het CGVS uitdrukkelijk haar motivatie uiteengezet om zich bij de partij aan te sluiten: “Er is een fase gekomen, alle activisten willen verandering, willen president Joa Lourenço niet meer, alle activisten willen een nieuwe partij. Enige partij die echt klaar is, voorbereid is om aan de macht te komen, is UNITA. Ik ben niet de enige die zich aansloot, alle activisten zijn verenigd om UNITA aan de macht te brengen. De MPLA heeft geen oplossingen voor het volk.” (p. 15) In dit kader was zij lid van het Comité van Talatona, aangezien de verantwoordelijke een vriend van haar is. Zij wordt echter beschouwd als lid sinds 2017, omdat zij reeds vanaf die datum actief deelnam aan activiteiten van Unita: “2023. Sinds 2023, maar eigenlijk ben ik er al lange tijd bij, omdat ik boekhouder ben, maar voor mij is het sinds 2023. Zij beschouwen het alsof ik sinds 2017 al lid ben omdat ik aan activiteiten van UNITA deelnam sinds 2017. Ik beschouw het pas vanaf 2023 omdat ik dan pas een document had, maar commissie denkt vanaf 2017.” (p. 12) Vanaf 2023 werd zij (door de heer Loureço Massanga, lid van het Comité van Talatona) uitgenodigd om maandelijks seminars te geven voor Unita. Haar seminarie was in oorsprong gericht op het stimuleren en opleiden tot ondernemerschap, maar de partij Unita kwam telkens op het einde van het seminarie aan het woord om propaganda te voeren (p. 14). Zij legt uit: “Dit seminarie werd eigenlijk niet in naam van iemand gegeven, maar Unita kwam wel aan het woord aan het einde van het seminarie. In Angola, zulke seminars over ondernemerschap zijn altijd betalend, ik gaf dat gratis” (p. 8). De commissaris-generaal houdt evenmin rekening met de namen die de verzoekster heeft genoemd in verband met de partij, onder meer D. J. (gemeentesecretaris, een van de leiders van de partij) en N. E. (algemeen secretaris van de jongerenafdeling van de partij). Uiteindelijk is de verzoekster altijd verbonden geweest met de partij Unita via haar moeder. Zij was sinds februari 2017 coördinatrice van het Núcleo de Cazenga voor de revolutionaire beweging en kwam herhaaldelijk tussen op de radio van de partij Unita om te debatteren over jongeren en de veranderingen die in het land nodig zijn. In 2023 werd zij officieel lid van de partij Unita, hoewel zij sinds 2017 informeel deelnam aan activiteiten van Unita. In 2023 ontving zij haar Unita-lidkaart, sloot zij zich aan bij het Comité van Talatona en gaf zij maandelijks seminars over ondernemerschap, waarbij op het einde propaganda voor de partij Unita werd gevoerd. De commissaris-generaal kan de activiteiten van de verzoekster niet ernstig in

twijfel trekken op basis van een inconsistentie in haar woonadressen (bovendien had de verzoekster voornamelijk activiteiten in Cazenga, dus niet in Maianga of Talatona) en op basis van één enkele inconsistentie in een document (waarop hieronder wordt teruggekomen). De verzoekster benadrukt in dit verband de rijkdom en de coherentie van haar verklaringen betreffende haar militante activiteiten en haar lidmaatschap van de partij Unita. Naast de spontaan gegeven details tijdens haar gehoor, was de verzoekster in staat haar politieke parcours nauwkeurig en gedetailleerd uiteen te zetten (uitgebreide chronologie, namen van verantwoordelijken, organisatorische structuren: zij maakt duidelijk onderscheid tussen het Núcleo de Cazenga (onafhankelijke jongerenbeweging) en de Comissão Talatona (gemeentelijke structuur van Unita)). Zij geeft eveneens concrete en verifieerbare activiteiten aan: de maandelijkse seminaries, haar tussenkomsten op de radio van Unita vanaf 2019 en de specifieke projecten (voetbal, sensibilisering, straatreiniging met jongeren). De verzoekster toont bovendien een grondige kennis van de Angolese politieke context (structuren van Unita; zij verwijst naar de activist Gangsta als bekender dan de voorzitter van Unita zelf (p. 13); zij bespreekt de rekruteringsmethoden van zowel MPLA als Unita). De verzoekster behoudt bovendien gedurende meer dan vijf uur gehoor een niveau van coherentie dat moeilijk vol te houden zou zijn indien haar relaas verzonnen was.”

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op de onvoldoende analyse van de neergelegde documenten. Zij wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij de originele documenten heeft neergelegd die haar lidmaatschap van de partij aantonen. Zij beschikt over haar UNITA-lidkaart en twee door de partij opgestelde verklaringen die ook authentiek zijn. Haar militantisme wordt door de commissaris-generaal betwist omdat de Declaração de Militância van 5 januari 2024 haar identiteitskaart vermeldt, terwijl deze pas op 24 juni 2024 werd afgeleverd. Zij stelt dat deze inconsistentie terecht wordt opgemerkt maar indien de commissaris-generaal haar hierover had bevraagd had verzoekster kunnen uitleggen dat het om een typefout gaat en had zij een gecorrigeerde verklaring bij de partij kunnen opvragen (wat zij overigens heeft gedaan). Deze administratieve fout bewijst niet dat het volledige document vals is.

Zij stelt dat in Angola administratieve en geantidateerde of postdateerde documenten vaak voor gelet op het administratief disfunctioneren. Bij een origineel document is de hypothese van een typefout veel aannemelijker dan bij een kopie. Wat het zogezegde gevraagde karakter van de tweede verklaring betreft, kan de commissaris-generaal ook niet worden gevolgd nu het om een origineel document gaat opgesteld door de grootste oppositiepartij in Angola. De partij zou geen verklaring hebben opgesteld en verzoeksters reiskosten betaald indien haar problemen ongegrond zouden zijn geweest. Wat de adressen betreft stelt verzoekster dat zij de huurovereenkomsten van de woning in P.N.V. neerleggen. Zij betoogt in dit verband dat haar identiteitskaart werd vernieuwd met haar oude adres omdat de administratieve procedures in Angola om een adres te wijzigen moeilijk en duur zijn.

De visumaanvraag vermeldt het adres in M. omdat dit het adres is dat op haar identiteitskaart staat. Zij merkt op dat officiële documenten een oud niet bijgewerkt adres kunnen weergeven, wat frequent voorkomt in landen waar de administratie gebrekkig functioneert. Dit doet geen afbreuk aan haar activisme binnen het Comité van Talatona vanaf 2023, des te minder omdat deze informatie terug te vinden is op de originele lidkaart waarover zij beschikt. Verzoekster meent dat de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal aanhaalt betrekking hebben op perifere administratieve aspecten en niet op de kern van haar asielrelaas. Zij moet minstens het voordeel van de twijfel worden toegekend gelet op haar gedetailleerde en plausibele verklaringen. Zij besluit: *“Gelet op de uiterst gedetailleerde verklaringen van de verzoekster en de neergelegde originele documenten, heeft de verzoekster haar langdurige betrokkenheid bij de revolutionaire beweging en bij de partij Unita afdoende aangetoond. De verzoekster genoot bovendien een zekere zichtbaarheid, die evenmin door de commissaris-generaal werd onderzocht, hoewel deze duidelijk een impact had op het risico dat zij door de MPLA zou worden vervolgd”.*

In een derde middelonderdeel gaat verzoekster in op de algemene informatie over de repressie van politieke opposanten in Angola. Zij meent dat haar profiel als politieke opposante en activiste had moeten leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en stelt dat de algemene informatie wijst op een zorgwekkend klimaat in Angola voor politieke opposanten. Zij citeert uit het meest recente rapport van Amnesty International, een rapport van 18 juli van Human Rights Watch, het in 2025 gepubliceerde World Report van Human Rights Watch en stelt dat gelet op haar vroegere activiteiten en zichtbaarheid zij het risico loopt om bij terugkeer naar Angola vervolging te ondergaan, gezien de verontrustende veiligheidssituatie die er momenteel heerst. Als lid van de partij UNITA en coördinatrice binnen de revolutionaire beweging zou zij een vooraanstaand doelwit vormen voor het zittende regime. Zij stelt dat UNITA de tweede grootste partij is van Angola en dat recente geweldsdaden nog duidelijker aantonen dat zij gevaar loopt als lid van UNITA. Zij stelt dat op 28 april 2025 de secretaris van UNITA in Sequela van dichtbij geëxecuteerd werd in zijn woning, dat op 29 mei een UNITA delegatie brutaal werd aangevallen door meer dan 150 personen die werden geïdentificeerd als MPLA aanhangers waarbij minstens zeven gewonden vielen en een lid van de delegatie verdween. Zij wijst er verder op dat op 29 augustus president Lourenço twee wetten ondertekende die niet voldoen aan de internationale mensenrechtennormen en die de vrijheden van de media, de meningsuiting en de vereniging ernstig beperken. De nieuwe wet inzake vandalisme van openbare goederen en diensten voorziet in gevangenisstraffen tot 25 jaar voor personen die deelnemen aan manifestaties die tot vandalisme leiden en machtigt de veiligheidstroepen om zonder rechterlijk bevel de uitzending van openbare of private

radiozenders te verbieden (Amnesty International rapport). Zij stelt dat er sprake is van een terugkerend patroon: *“een staat die er niet in slaagt een onpartijdige scheidsrechter te zijn, veiligheidstroepen die worden ingezet om partijpolitieke belangen te beschermen, en een politieke cultuur die nog steeds verankerd is in de dominantie van één enkele partij. Het incident in Ngalanga toont niet alleen de brutaliteit van de aanvallers, maar ook de medeplichtigheid — of de nalatigheid — van de autoriteiten”*.

In een vierde middelonderdeel gaat verzoekster in op de geloofwaardigheid van haar problemen in Angola. Zij betwist dat zij geen voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben. Nadat haar zoon het voorwerp was geweest van een poging tot ontvoering heeft zij niet vermeld dat zij onmiddellijk haar schoonmoeder heeft gebeld zodat zij voor haar zoon kon zorgen en hij niet meer naar de crèche kon. Haar schoonmoeder kon pas de week nadien komen, De dag nadien was er een tweede poging tot ontvoering en hij ging enkel nog op woensdag, donderdag en vrijdag naar de crèche. Nadien zorgde de schoonmoeder voor hem en het kind is nooit meer naar de crèche gegaan voor hun vertrek. Zij herinnert eraan dat het gehoor meer dan vijf uur duurde en dat zij zich vergist kan hebben toen zij verklaarde dat zij geen andere maatregelen had genomen terwijl zij wel haar schoonmoeder had gebeld. Voorts stelt zij dat zij verschillende andere concrete maatregelen had genomen nadat de MPLA zich tegen haar kind had gericht. Zij heeft haar zoon nooit meer te voet naar de crèche gebracht ondanks de nabijheid ervan en zij heeft haar politieke activiteiten stopgezet na februari 2024. Daarnaast heeft zij uitgelegd dat zij probeerde te vluchten naar een andere provincie waar zij evenmin beschermd was aangezien zij er het slachtoffer werd van een poging tot vergiftiging. Zij heeft herhaaldelijk verklaard dat zij naar de politie is gegaan om de aanvallen waarvan zij het doelwit was, te melden maar de commissaris-generaal gaat daar niet op in, terwijl dit ook aantoont dat zij eerst heeft geprobeerd bescherming te zoeken bij haar eigen overheid en dit reeds sinds 2017. Verzoekster citeert daarbij uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij betoogt dat het feit dat de politie niets heeft ondernomen ondanks haar verschillende klachten de geloofwaardigheid van haar relaas versterkt. Wat het verkeersongeval betreft betoogt verzoekster dat zij zich onmogelijk te voet kon verplaatsen, aangezien zij eerder al was aangevallen terwijl zij te voet was (er werd op haar geschoten en zij draagt nog steeds een litteken op haar voet). Zij had inderdaad bedreigingen ontvangen waarin haar werd opgedragen zich niet te voet te verplaatsen, maar zij zat vast: indien zij te voet was gegaan, zou de commissaris-generaal haar roekeloosheid hebben verweten.

Door zich met de auto te verplaatsen, stelt de commissaris-generaal dat zij geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen. Nochtans staat vast dat de verzoekster veiliger was in een auto dan te voet. De documenten die zij neerlegt om haar verkeersongeval en klacht aan te tonen worden terzijde gelegd terwijl zij net zoveel mogelijk documenten heeft neergelegd om aan te tonen dat de auto haar eigendom is, beschadigd werd en dat zij naar de politie is gestapt. Haar verwijten dat zij slechts een papiertje neerlegt miskent het feit dat het administratieve systeem daar helemaal anders functioneert dan in België. Zij benadrukt dat het ontbreken van voorzorgsmaatregelen, wat zij betwist, haar relaas niet automatisch ongeloofwaardig maakt. Zij houdt geen rekening met de economische nood situatie waarin zij zich bevond: zij is zelf gestopt met werken om zich in haar woning te verbergen terwijl zij een oplossing zocht om met haar kinderen het land te ontvluchten. Haar echtgenoot bleef werken maar verdiende aanzienlijk minder dan zij. Zij heeft een groot deel van haar bezittingen verkocht om te overleven en haar reis en die van haar gezin te betalen. Verder wijst zij erop dat de aanwezigheid van twee kleine kinderen haar mogelijkheden beperkte om zich te verbergen of om hals over kop te vluchten. Een internationale reis met twee minderjarige kinderen organiseren vereist voorbereiding en veel geld en de politieke situatie maakte een onmiddellijk vertrek bijzonder moeilijk.

Zij wijst er vervolgens op dat zij geen andere verblijfplaats had dan haar woning en dat zij gedurende de hele voorbereidingsperiode van haar vertrek verborgen bleef en haar zoon niet meer ging ophalen in de crèche. Zij had geen middelen meer om naar een andere wijk te verhuizen en het merendeel van haar familie was gevlucht naar Frankrijk. Wat betreft het feit dat haar echtgenoot nog in de woning verblijft kan dit worden verklaard door het feit dat zij ondertussen het land heeft verlaten en aangezien zij het primaire doelwit was, verminderde dit het risico voor haar echtgenoot. Hij had overigens ook geprobeerd om een visum te krijgen om samen met haar te reizen maar hij kon niet vertrekken omdat zijn paspoort niet in orde was. Waar haar nog verweten wordt dat zij nog een jaar in Angola bleef alvorens te vluchten, betoogt verzoekster dat het administratief dossier duidelijk aantoont dat de aanvraag werd ingediend op 30 juli 2024, dus slechts enkele maanden na het verkeersongeval en de pogingen tot ontvoering van haar zoon. Bovendien heeft België haar visumaanvraag geweigerd op 17 september 2024 zodat zij het hele visumproces opnieuw moest doorlopen om pas in maart 2025 te kunnen vluchten.

Wat haar traject naar België betreft, betoogt verzoekster dat zij reeds tijdens haar eerste gehoor verklaard heeft dat zij haar paspoort in België is verloren. Zij is alleen aangekomen, vergezeld van twee minderjarige kinderen, in een zodanige chaos dat zij haar map met documenten — waaronder haar paspoort — is kwijtgeraakt. De commissaris-generaal merkt op dat zij haar paspoort niet voorlegt, terwijl hij bij de indiening van haar visumaanvraag een kopie ervan heeft kunnen inkijken en dus noodzakelijkerwijs over informatie beschikte (onder meer haar identiteit, nationaliteit en eerdere reisroutes). Wat de visumaanvraag van haar echtgenoot betreft, verwijst de verzoekster naar de bespreking hierboven.

Zij meent dat zij heeft aangetoond dat zij internationale bescherming nodig heeft als activiste van de revolutionaire beweging en lid van UNITA en dat de commissaris-generaal haar de vluchtelingenstatus had moeten toekennen of minstens subsidiaire bescherming.

Tenslotte betoogt verzoekster dat indien de Raad zou oordelen dat hij er geen redenen zijn om haar internationale bescherming te verlenen de bestreden beslissing niettemin nietig moet worden verklaard;. Zij wijst erop dat de kernpunten van haar relaas, namelijk haar hoedanigheid van activiste en lid van de partij Unita in Angola, niet door de commissaris-generaal zijn onderzocht, die zich heeft beperkt tot perifere elementen van haar relaas. Zij stelt dat aanvullende onderzoeksmaatregelen moeten worden genomen met betrekking tot het concrete risico dat een lid van de grootste Angolese oppositiepartij loopt om bij terugkeer naar Angola te worden vervolgd.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meer ondergeschikte orden, de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het document inzake de pro deo toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota verzoekster

Verzoekster legt een aanvullende nota van 18 maart 2026 neer waarin in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht:

1. Nieuwe attesten van de UNITA-partij omtrent verzoekster;
2. Beëdigde vertaling van alle documenten;
3. Doodsbedreigingen;
4. Medisch dossier van de zoon van verzoekster.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law*

Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien *“a) aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar beschermingsverzoek ter staving van haar nationaliteit twee Angolese identiteitskaarten en een geboorteakte van haar zoon die met haar in België verblijft en een notariële akte van de registratie ervan, neer (AD, documenten, stukken 3-5). De identiteit en Angolese nationaliteit van verzoekster en haar minderjarige zoon worden niet in twijfel getrokken in de bestreden beslissing en worden voldoende aangetoond.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op de verzoeksters vrees voor vervolging door de MPLA in Angola omwille van haar betrokkenheid bij en activiteiten voor UNITA in Angola. Voor een samenvatting van de door verzoekster aangehaalde politieke activiteiten en vervolgingsfeiten wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals weergegeven in punt 1.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar *“beweerdelijke vrees voor vervolging door de MPLA niet geloofwaardig is”* omdat zij onvoldoende voorzorgsmaatregelen heeft getroffen gelet op de langdurige en veelvuldige bedreigingen die zij verklaart sinds 2017 te hebben ontvangen. Er wordt daarbij overwogen dat (i) het opmerkelijk is dat verzoekster na de eerste ontvoeringspoging van haar zoon in de crèche haar zoon nog steeds naar diezelfde crèche liet gaan en dat zij in dezelfde woning in Projeto Nova Vida bleef wonen, (ii) dat het van risicovol gedrag getuigt dat zij na een vermeend dreigetelefoontje, stellend dat zij haar met de auto gingen pakken, zich twee dagen later met de auto op de baan begaf om naar haar werk te gaan en dat daardoor haar vrees voor vervolging in ernstige mate kan worden gerelativeerd; (iii) dat zij verder enkel zei niet meer deel te nemen aan activiteiten van UNITA of van de revolutionaire beweging na de beweerdelijke ontvoeringspoging op haar zoon en haar vermeend auto-ongeluk; (iv) dat zij vervolgens nog één jaar in Angola bleef ondanks voortdurende bedreigingen en dat niet kan worden ingezien dat iemand met een beweerdelijke gegronde vrees voor vervolging nog een jaar in haar land zou blijven enkel en alleen omdat er nog veel georganiseerd diende te worden, (v) dat zij zelfs nog bleef wonen in hetzelfde huis in Projeto Nova

Vida tot haar vertrek en haar echtgenoot er nog steeds woont en dat haar verklaringen allesbehalve getuigen van enige hoogdringendheid om Angola te moeten verlaten noch van enige voorzorgsmaatregelen wat maakt dat haar beweerdelijke vrees voor de MPLA in ernstige mate kan worden gerelativeerd en (vi) zij vaag is over haar reis en zij haar paspoort niet kan neerleggen.

De lezing van de bestreden beslissing leert dat een aantal redenen worden opgesomd op basis waarvan de beweerdde vrees voor vervolging ernstig kan gerelativeerd worden om dan te besluiten dat deze vrees ongeloofwaardig is.

Er dient op gewezen te worden dat waar de commissaris-generaal van oordeel is dat een vrees voor vervolging gerelativeerd kan worden op grond van een aantal vaststellingen, dit niet noodzakelijk impliceert dat aangehaalde feiten ongeloofwaardig zouden zijn. Bepaalde feiten of gebeurtenissen kunnen zich immers voorgedaan hebben zonder dat degene die zich erop beroept een gegronde vrees voor vervolging kan aannemelijk maken, bijvoorbeeld omdat de geuite vrees niet langer actueel is omdat er een lange tijd verstreken is sinds de feiten zich voordeden en er zich tot de datum van vertrek geen nieuwe feiten meer hebben voorgedaan. In de bestreden beslissing lijkt de commissaris-generaal op twee gedachten te hinken aangezien in de motieven herhaaldelijk wordt gesteld dat de beweerdde vrees voor vervolging gerelativeerd kan worden zonder daarbij tot ongeloofwaardigheid te besluiten en enkel bij aanvang en besluit van de analyse wordt gesteld dat de vrees voor vervolging ongeloofwaardig is zonder daarbij te duiden waarom het relativeren van de vrees voor vervolging gelijkgesteld moet worden met het ongeloofwaardig bevinden van de aangehaalde feiten

Voorts worden in de bestreden beslissing de door verzoekster neergelegde Verklaring van Activisme en de Aanbeveling bij vertrek van 5 januari 2024 elke of nagenoeg elke bewijswaarde ontzegt omwille van respectievelijk een inconsistentie met de datum van uitgifte van verzoeksters' identiteitskaart en het gesolliciteerde karakter van de aanbevelingsbrief en wordt haar beweerdelijk activisme in Talatona in twijfel getrokken, maar lijkt als dusdanig niet in twijfel getrokken dat verzoekster een UNITA-lid is. De authenticiteit van de lidkaart van de partij op haar naam die zij bijbrengt wordt in de bestreden beslissing in elk geval niet in twijfel getrokken.

De Raad wijst erop dat verzoekster niet kan verweten worden dat zij een document heeft opgevraagd bij de partij waarvan zij beweert lid te zijn om haar verzoek om internationale bescherming te staven. In de mate van het mogelijke wordt immers van een verzoekster om internationale bescherming verwacht dat zijn de nodige inspanningen doet om waar mogelijk haar beschermingsverzoek te staven met documenten. Dit betekent evenwel niet dat voetstoots moet worden aangenomen dat wat in het document staat ook daadwerkelijk heeft plaats gevonden. Dat UNITA als grootste oppositiepartij een dergelijk document nooit zou opstellen of haar reiskosten betalen indien haar problemen niet gegrond zouden zijn, is een louter gezagsargument dat niet volstaat. De door verzoekster neergelegde documenten, met inbegrip van de nieuwe versies van "Declaração de Militância" van 5 januari 2024 en de "Carta de recomendação de Saída", die nu evenwel een andere datum dragen en door een andere persoon zijn ondertekend dan de versie die reeds bij het CGVS werden neergelegd, dienen samen met haar verklaringen en objectieve landeninformatie over haar land van herkomst te worden beoordeeld.

Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt:

"De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

(...)".

Artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen; (...)."

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *"in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn"*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *"inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker."* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *"ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)"* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55). Noch de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijke behandeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst.

In het verzoekschrift wordt terecht opgeworpen dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze de verklaringen van verzoekster over haar activiteiten voor UNITA worden onderzocht en dat de commissaris-generaal zich ertoe beperkt de relevantie van de neergelegde documenten in vraag te stellen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster heeft uiteengezet dat haar moeder bij UNITA was, dat zij deel uitmaakte van de Commissao Talatona met als gemeentelijk secretaris D.J., maar niet daar werkte voor de partij maar coördinator was van de revolutionaire beweging in de kern van Cazenga, een beweging van jongeren waarbij zij al actief was toen zij nog op school zat en verantwoordelijke werd in 2017 (NPO, p. 7). Zij verklaart dat zij officieel lid werd van UNITA in januari 2023 nadat zij van haar buurman een uitnodiging had gekregen om seminaries te komen geven over ondernemerschap (NPO, p. 6-8). Zij werd gevraagd omwille van haar expertise in deze materie en verzoekster voelde zich verplicht dit te doen omdat zij in 2020 via UNITA een job had kunnen krijgen. De seminaries werden afgesloten met een bijdrage over UNITA door een UNITA-medewerker en volgens haar verklaringen namen de bedreigingen aan haar adres toe nadat zij met de seminaries was begonnen. Verzoekster verklaart ook dat zij met de revolutionaire beweging Cazenga in een 2017 een eerste betoging heeft georganiseerd en dat zij verschillende keren op de radio is geweest toen haar populariteit in Cazenga was toegenomen nadat zij coördinatrice was geworden (NPO, p. 11).

Verzoekster noemt verschillende actoren op het lokale niveau die betrokken zouden zijn bij UNITA en wijdt ook uit over haar drijfveren voor haar betrokkenheid bij UNITA en verklaart ook dat zij in de media actief was als coördinatrice van de revolutionaire beweging in Cazenga.

Het administratief dossier bevat geen objectieve landeninformatie met betrekking tot UNITA of andere oppositiebewegingen in Angola. In de bestreden beslissing wordt evenmin verwezen naar objectieve landeninformatie die inzicht verschaft in de politieke situatie in Angola en de mate waarin aanhangers van de oppositiepartij UNITA omwille van activiteiten in het recente verleden gevisieerd kunnen worden. In de map *"landeninformatie"* in het administratief dossier zijn volgende stukken opgenomen: een kaart van Luanda, een Facebook-pagina van verzoekster, documenten met betrekking tot verzoeksters visumaanvraag en informatie over Nova Vida in Talatona. Deze informatie is weliswaar relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg, activiteiten en verblijfplaats in Talatona, maar niet voor de inschatting van het risico op vervolging op grond van haar voorgehouden profiel van politiek activiste voor haar vertrek uit Angola.

Er kan niet blijken dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op alle relevante feiten in verband met het land van herkomst met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast zoals vereist door artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgaande volgt reeds dat de commissaris-generaal het beschermingsverzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft onderzocht

In dit verband wijst de Raad er ook op dat in het administratief dossier een brief van de Minister van Asiel en Migratie van 27 maart 2025 is opgenomen waarin de Minister de commissaris-generaal verzoekt om de aanvragen van verzoekers uit onder meer Angola conform artikel 57/6 § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bij voorrang te behandelen *“gelet op de belangrijke evoluties in de verzoeken en de algemene situatie in Angola”*. De brief specificeert niet om welke belangrijke evoluties in de algemene situatie in Angola het gaat. Het administratief dossier bevat geen landeninformatie met betrekking tot deze volgens de minister belangrijke evoluties in de algemene situatie in Angola. Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie kan in elk geval niet blijken dat het om een positieve evolutie zou gaan voor personen die zich kritisch opstellen tegenover de huidige regering.

In het verzoekschrift wordt immers verwezen naar een bericht van Amnesty International en een bericht van 18 juli 2025 van Human Rights Watch en het World Report van dezelfde organisatie. In deze berichten wordt melding gemaakt van de arrestatie van mensenrechtenactivisten en journalisten die gebruik hadden gemaakt van het recht op vrije meningsuiting en het recht op vreedzame vergadering. Zo arresteerde in juni de Angolese politie personen, die manifesteerden tegen de voortgezette detentie van activisten maar ook tegen hoge kosten van levensonderhoud en het vooruitzicht van een derde mandaat voor president Lourenço, werden leden van UNTRA (Unidade Nacional para a Revolucao Total de Angola) gearresteerd op 22 juni en weer vrijgelaten en werd in augustus 2025 een manifestatie tegen de nieuwe wetten inzake vandalisme en nationale veiligheid door de politie stopgezet waarbij deelnemers aan de betoging werden opgepakt en later weer vrijgelaten. Human Rights Watch stelt in het bericht van 18 juli 2025 dat de Angolese politie buitensporig geweld heeft gebruikt en willekeurige arrestaties heeft verricht bij het uiteendrijven van vreedzame betogers in Luanda in juli 2025 en dat de organisatie ook eerder dergelijke gevallen heeft gedocumenteerd. In het World Report 2025 stelt Human Rights Watch dat gedurende heel 2024 de Angolese politie betrokken was bij moorden, seksueel geweld, buitensporig geweld, willekeurige detentie en ook foltering van activisten en betogers. Deelnemers aan een vreedzame betoging tegen het regeringsbeleid werden in juni 2024 door de politie gearresteerd en in augustus 2024 arresteerden de autoriteiten volgens HRW tientallen activisten en betogers tegen de nieuwe vandalisme wet om daarna zonder aanklacht opnieuw te worden vrijgelaten. Ook journalisten die hierover berichtten werden gearresteerd. In het verzoekschrift wordt gesteld dat op 28 april 2025 de secretaris van UNITA in Sequele van dichtbij werd geëxecuteerd in zijn woning en dat op 29 mei 2025 in de gemeente Ngalanga in de provincie Huambo een UNITA-delegatie werd aangevallen door 150 personen die werden geïdentificeerd als MLPA-aanhangers, maar hiervan wordt geen bron vermeld.

Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie blijkt dat gereputeerde internationale mensenrechtenorganisaties aangeven dat de Angolese politie repressief optreedt tegen personen die manifesteren tegen het regeringsbeleid en dat daarbij volgens Human Rights Watch ook sprake was van seksueel geweld, moorden en willekeurige arrestaties. Verder blijkt dat recente wetgeving is aangenomen inzake vandalisme van openbare goederen die voorziet in gevangenisstraffen van 25 jaar voor personen die deelnemen aan manifestaties die leiden tot daden van vandalisme waarbij de speciale VN rapporteur voor het recht op vreedzame vergadering en vereniging de regering had opgeroepen om geen wetgeving aan te nemen die zou kunnen worden gebruikt om fundamentele rechten te beperken. Zo deze berichten een indicatie zijn van het feit dat politieke tegenstanders van de regerende MPLA van President Lourenço geïdende kunnen worden, is deze informatie eerder anekdotisch en is deze geenszins voldoende om zich een beeld te vormen van de algehele politieke en veiligheidscontext in Angola die nodig is om een verzoek om internationale bescherming dat is gebaseerd op een vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten omwille van politieke activiteiten in het verleden te beoordelen conform de verplichtingen die ook voor de Raad voortvloeien uit de geldende Belgische en Europese regelgeving.

De beschikbare landeninformatie laat niet toe om de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de organisatie binnen UNITA en haar activiteiten voor en rol binnen deze politieke partij en binnen revolutionaire beweging in de kern van Cazenga (Nulceo de Cazenga) en de door haar bij het CGVS en door middel van haar aanvullende nota neergelegde documenten ter staving van haar lidmaatschap van UNITA te verifiëren en ook niet om het eventuele risico op vervolging dat zij als lid van UNITA die in het verleden zichtbare politieke activiteiten zou hebben gehad, in geval van terugkeer naar Angola zou kunnen lopen, op voldoende nauwkeurige wijze in te schatten.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 december 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET